

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Chodská obchodní společnost s. r. o.**, se sídlem Klenčí pod Čerchovem 320, Domažlice, zastoupeného JUDr. Alešem Hájovským, advokátem se sídlem náměstí Republiky 57, Tachov, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Maltézské nám. 1, Praha 1 - Malá Strana, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2005, č. j. 5188/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 Ca 291/2005 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 23. 11. 2005, č. j. 5188/2005. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl žádost stěžovatele o zrušení prohlášení domu č. p. 70 v Domažlicích za kulturní památku podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon č. 20/1987 Sb.“). Při svém rozhodování soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 31. 3. 2005 obdržel žalovaný od Městského úřadu Domažlice žádost stěžovatele ze dne 14. 3. 2005 o zrušení prohlášení městského domu č. p. 70 v Tovární ulici na pozemku parc. č. 681 v k. ú. Domažlice za kulturní památku. V žádosti stěžovatel uvedl, že objekt je ve špatném technickém stavu a ohrožuje zdraví osob pohybujících se v jeho těsné blízkosti. Silné statické narušení vodorovných konstrukcí střešního pláště a napadení dřevěných konstrukcí dřevokaznou houbou nedává možnost opravy. Stěžovatel dále uvedl, že nedošlo k řádné registraci předmětu žádosti jako kulturní památky, neboť žalovaný před prohlášením věci

za kulturní památku nevyrozuměl písemně vlastníka věci o podání návrhu na prohlášení věci za kulturní památku, ani jej nevyrozuměl o tom, že hodlá věc vyhlásit za kulturní památku z vlastního podnětu, čímž vlastníkovvi znemožnil vyjádřit se k takovému návrhu či podnětu. O prohlášení nemovitosti za kulturní památku pak žalovaný neinformoval ani příslušný katastrální úřad. Přílohou žádosti byl znalecký posudek Ing. N. ze dne 4. 3. 2005, podle něhož je technický stav nemovitosti velice špatný a vytváří stále narůstající nebezpečí pro kolemjdoucí.

Ze sdělení Státního okresního archivu v Domažlicích ze dne 29. 4. 2005, zn. SOAP/01-247/05-01, žalovaný zjistil, že státní archiv vyhledal zápisy školské a kulturní komise Okresního národního výboru v Domažlicích ze dne 18. 12. 1963, kdy mělo být projednáváno prohlášení domu č. 70 za kulturní památku. Z kopie ze zápisu této schůze vyplývá, že tato záležitost nebyla projednána. Podle usnesení měl být pravděpodobně předložen písemný materiál organizačnímu odboru do 20. 12. 1963, ale ani tam nebyly k této záležitosti uloženy žádné doklady.

Žalovaný dále vycházel ze sdělení údajů o památkové ochraně a evidenci Národního památkového ústavu ze dne 13. 5. 2005, zn. 2803/05, kde se uvádí, že městský dům č. p. 70, 73 se svými pozemky parc. č. 677, 681 v k. ú. Domažlice byl zapsán do státního seznamu nemovitých kulturních památek Západočeského kraje pod poř. č. rejstříku 2008 dne 3. 3. 1964. Rejstříkové číslo Ústředního seznamu kulturních památek České republiky je 31247/4-2008. V rejstříku je omylem uváděno č. p. 72, které však v Tovární ulici neexistuje.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost stěžovatele zamítl, neboť dospěl k závěru, že nebyl prokázán mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku. Z předložených vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, Městského úřadu Domažlice a Národního památkového ústavu vyplývá, že tyto dotčené správní orgány i odborná organizace státní památkové péče se zrušením prohlášení nesouhlasí a jednoznačně se shodují na tom, že je možné objekt opravit a zachovat.

Podstatou žalobních námitek pak bylo tvrzení stěžovatele, že se žalovaný nezabýval tím, zda byl řádně proveden zápis nemovitosti do státního seznamu nemovitých kulturních památek v roce 1964, přičemž poukázal i na nesprávně uvedené číslo popisné u předmětné nemovitosti.

Městský soud v Praze vycházel z toho, že podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (dále jen „zákon č. 22/1958 Sb.“) se památky se zapisovaly z evidenčních důvodů do státních seznamů památek, přičemž chráněny byly i památky do těchto seznamů nezapsané. Podle ust. § 42 odst. 1 zákona 20/1987 Sb. se kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů považují za kulturní památky podle tohoto zákona. Vzhledem k tomu, že dům č. p. 70 na pozemku parc. č. 681 v k. ú. Domažlice byl zapsán do seznamu kulturních památek Západočeského kraje dne 3. 3. 1964, jedná se o kulturní památku rovněž podle zákona 20/1987 Sb. v souladu s jeho ust. § 42 odst. 1. Zápis kulturní památky do státního seznamu kulturních památek má tedy konstitutivní charakter. Soud proto považoval za bezpředmětné vyjadřovat se k zápisu školské a kulturní komise Okresního národního výboru v Domažlicích ze dne 18. 12. 1963, jakož i k tvrzené nicotnosti usnesení přijatého Okresním národním výborem v Domažlicích dne 13. 12. 1963.

Na zákonnost napadeného rozhodnutí podle soudu nemá vliv okolnost, že příslušnému orgánu geodézie a kartografie nebylo v souladu s ust. § 7 odst. 4 zákona 20/1987 Sb. oznámeno prohlášení nemovitosti za kulturní památku, neboť v daném případě správní orgán nevedl správní řízení, proto také nebyl žalovaný povinen písemně vyrozumívát podle ust. § 3 odst. 2 zákona 20/1987 Sb. vlastníka věci, tj. stěžovatele o tom, že hodlá věc prohlásit za kulturní památku.

Co se týče čísla popisného předmětné kulturní památky, soud považuje za nesporné, že dům na pozemku parc. č. 681 v k. ú. Domažlice má přiděleno č. p. 70 (viz list vlastnictví č. 1343 pro k. ú. Domažlice). Tato nemovitost je zapsána v seznamu nemovitých kulturních památek Západočeského kraje a jak vyplývá ze sdělení Národního památkového ústavu ze dne 13. 5. 2005, pouze omylem došlo k tomu, že v rejstříku bylo u této nemovitosti uvedeno č. p. 72. Soud proto i tuto žalobní námitku shledal neopodstatněnou. Na základě uvedeného žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V podané kasační stížnosti stěžovatel opakovaně namítl, že při prohlášení nemovitosti č. p. 70 na stavební parcele č. 681 v k. ú. Domažlice za kulturní památku došlo ze strany žalovaného k pochybení, neboť byla zapsána nemovitost s č. p. 72 v Tovární ulici, přičemž toto číslo popisné neexistuje. Podle názoru stěžovatele nelze vycházet z toho, že při podání žádosti v roce 1999 o demolici domu č. p. 70 o tomto pochybení žalovaného věděl.

Nesprávné uvedení čísla popisného není možné dodatečně zhojit prohlášením stěžovatele či žalovaného. Žalovaný přitom nejprve uvádí, že dům č. p. 70 je součástí dvojdomu č. p. 70 a 73, a vzápětí tvrdí, že se jedná o samostatnou nemovitost č. p. 72. Není tedy zřejmé, o který dům se vůbec jedná, a zda zápis provedený do seznamu kulturních památek je právně relevantní. Stěžovatel namítl, že Městský soud v Praze se s touto skutečností nevypořádal, nezabýval se ani žalobními námitkami týkajícími se vypracování seznamu památek ke dni 31. 1. 1964 a nicotnosti aktu, který předcházal zápisu kulturní památky do seznamu kulturních památek České republiky. Soud nepřihlédl k nálezu Ústavního soudu č. j. II. ÚS 770/02, na který stěžovatel poukázal v žalobě.

Stěžovatel se domnívá, že skutečnost, že nemovitost byla v rejstříku omylem uvedena pod č. p. 72, je důležitá a podstatná pro celé řízení. Správní orgán nemohl rozhodnout o kulturní památce, která právně neexistovala, avšak fakticky byla vedena v příslušném katastru nemovitostí, byť pod jiným evidenčním číslem. Žalovaný před vydáním rozhodnutí náležitě nezjistil skutkový stav a nezabýval se výše uvedenými námitkami. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný k chybně uvedenému číslu popisnému předmětné nemovitosti v Ústředním seznamu kulturních památek ČR uvedl, že z listu vlastnictví č. 1343 pro k. ú. Domažlice je zřejmé, že tento dům na pozemku parc. č. 681 v k. ú. Domažlice má přiděleno č. p. 70. Jiný dům se na této parcele prokazatelně nenachází. Tato skutečnost je uvedena i ve sdělení Národního památkového ústavu ze dne 13. 5. 2005, č. j. 2803/05, které žalovaný doložil. Je tedy nepochybné, že při zápisu této kulturní památky došlo vinou chyby v psaní pouze k nesprávnému uvedení č. p. 72, místo č. p. 70. Skutečnost, že dům v T. č. p. 70 byl prohlášen za kulturní památku, akceptuje i jeho vlastník, t.j. stěžovatel. To vyplývá z žádosti stěžovatele z roku 1998 o zrušení prohlášení tohoto domu za kulturní památku.

Žalovaný dále uvedl, že předmětný dům č. p. 70 v T. na pozemku parc. č. 681 v k. ú. Domažlice byl dne 3. 3. 1964 zapsán do státního seznamu kulturních památek Západočeského kraje, a tudíž se stal ex lege kulturní památkou rovněž podle zákona 20/1987 Sb. v souladu s ust. § 42 odst. 1 tohoto zákona. Příslušnému orgánu geodézie a kartografie tak nemohlo být oznámeno prohlášení nemovitosti za kulturní památku podle § 7 odst. 4 zákona 20/1987 Sb., neboť v daném případě nebylo vedeno žádné správní řízení. Žalovaný upozornil, že poznámka v katastru nemovitostí o tom, že nemovitost je kulturní památkou, má pouze informativní charakter. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Z argumentace stěžovatele vyplývá, že rozsudek krajského soudu napadl z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro vady řízení spočívající v nedostacích ve skutkovém zjištění správního orgánu, přičemž soud měl pro tyto důvodně vytýkané vady napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Podle stěžovatele žalovaný nezjistil skutkový stav ohledně zápisu kulturní památky v roce 1964. Kasační stížnost stěžovatele byla podána rovněž z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu, kdy stěžovatel tvrdil, že se Městský soud v Praze řádně nezabýval jeho žalobními námitkami.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkami stěžovatele týkajícími se nesprávné identifikace předmětné kulturní památky. Stěžovatel tvrdil, že vzhledem k chybně uvedenému číslu popisnému při zápisu nemovitosti není zřejmé, který dům byl za kulturní památku prohlášen.

Nejvyšší správní soud přisvědčil Městskému soudu v Praze, že v projednávaném případě nelze mít pochybnosti o tom, že v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky je jako kulturní památka zapsán dům č. p. 70 na pozemkové parcele č. 681 v k. ú. Domažlice. Ze sdělení Národního památkového ústavu ze dne 13. 5. 2005 vyplývá, že do uvedeného seznamu byla zapsána nemovitost č. p. 70, pouze omylem došlo při zápisu k uvedení č. p. 72, nemovitost s tímto číslem se však v Tovární ulici nenachází. Z listu vlastnictví č. 1343 (podle výpisu z katastru nemovitostí ze dne 24. 1. 2005) je rovněž zřejmé, že dům na parcele č. 681 má číslo popisné 70. Z žádosti stěžovatele ze dne 14. 3. 2005 o zrušení prohlášení domu č. 70 v Domažlicích za kulturní památku vyplývá, že sám stěžovatel vycházel z toho, že předmětná nemovitost v jeho vlastnictví je kulturní památkou, přičemž ve své žádosti na chybné uvedení čísla popisného v rejstříku vůbec nepoukázal. Totožnou žádost stěžovatel podal již v roce 1999.

Podstatou kasačních námitek stěžovatele pak bylo zpochybnění zápisu domu č. p. 70, parc. č. 681 v k. ú. Domažlice do státního seznamu nemovitých kulturních památek Západočeského kraje ke dni 3. 3. 1964. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že toto nemůže představovat mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Rozhodnutí odboru školství a kultury rady krajského národního výboru o zápisu kulturní památky vydané na základě ust. § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb. a ust. § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú. l., o evidenci kulturních památek, totiž nemohlo být přezkoumáváno v rámci řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku, nýbrž jedině na základě opravných prostředků podaných proti tomuto rozhodnutí v souladu s vládním nařízením č. 91/1960 Sb., o správním řízení. Ani právní moc rozhodnutí nebyla na překážku jeho případnému zrušení či změně, neboť mimoodvolacího řízení mohl příslušný správní orgán zahájit na základě vlastního nebo jiného podnětu a nebyl přitom podle ust. § 24 vládního nařízení č. 91/1960 Sb. omezen žádnou lhůtou. Podle přechodného ustanovení § 82 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, jímž bylo s účinností ode dne 1. 1. 1968 nahrazeno vládní nařízením č. 91/1960 Sb., pak bylo možné rozhodnutí, které nabylo právní moci před 1. 1. 1968, přezkoumat mimo odvolací řízení jen tehdy, jestliže ode dne právní moci rozhodnutí neuplynuly tři roky. Z uvedeného je zřejmé, že lhůty pro přezkoumání předmětného správního rozhodnutí o zápisu již uplynuly.

Pravomocné rozhodnutí o zápisu, potažmo zápis kulturní památky do příslušného seznamu ke dni 3. 3. 1964, tak existovaly k účinnosti zákona č. 20/1987 Sb., tj. ke dni 1. 1. 1988, přičemž tento zápis byl jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo možné věc nadále považovat za kulturní památku.

Městský soud v Praze tedy nepochybil, jestliže konstatoval, že námitky stěžovatele týkající se jednání komise Okresního národního výboru Domažlice a její věcné příslušnosti nejsou pro posouzení věci relevantní. Nejvyšší správní soud pouze poznamenává, že na základě sdělení údajů o památkové ochraně a evidenci Národního památkového ústavu ze dne 13. 5. 2005 a evidenčního listu nemovité kulturní památky, který zpracoval Státní ústav památkové péče a ochrany přírody v říjnu roku 1970, nemá pochybnost o tom, že zápis domu č. 70 do státního seznamu nemovitých kulturních památek byl skutečně ke dni 3. 3. 1964 proveden.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle ust. § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu